

nitionen var konkret nok. Det er min fortolkning af høringsen.

Var definitionen således konkret, at den enkelte lovbyrder præcist kan få på vide, hvad han eksempelvis overtræder med den konsekvens, at han står til en strafferamme på livstid, hvis han begår eksempelvis grov vold, hvor der er en almindelig strafferamme i dag på 4 år?

Det er også vigtigt at understrege i den her forbindelse, at der ikke er internationale regler. Der er hverken i EU eller i FN krav om, at alle de lovovertrædelser, der er listet op i § 114, skal have en strafferamme på livstid. Der står bare i samtlige rammer, samtlige afgørelser og resolutioner, at det skal være strenge straffe – intet om livstid.

Det er også vigtigt at få understreget, at en stor del af lovforslaget ikke er en del af de ændringer, som Danmark af internationale grunde er forpligtet til. Det drejer sig bl.a. om ændringerne i retsplejeloven, hvor vi jo i går fik nogle oplysninger om overvågning, hvor der var diskussion om, i hvilket omfang overvågning skulle finde sted, hvor meget det kom til at betyde, hvem der skulle overvåges, hvor langt man kunne gå osv. Det skal vi have afklaret. Det er i hvert fald ikke internationale forpligtelser, der i givet fald skal føre frem til, at vi skal vedtage noget af den her karakter, hvis vi ikke finder, at det er det rigtige.

Tilsvarende gælder for udleveringsloven. Vi er i et vist omfang forpligtet via EU-rammeafgørelsen. Jeg stillede i går spørgsmålet, som jeg desværre ikke kunne få besvaret, men som jeg naturligvis skal have besvaret under udvalgsbehandlingen, om en person, der bor i Frankrig 2 år. Han vender tilbage, og der går så 10 år. Så finder den franske domstol ud af, at han ligesom har stjålet for 5 kr. slik. Han har begået en forbrydelse, hvor der er en strafferamme på 1 år i Danmark. Spørgsmålet er: Kan den franske stat forlange, at han kommer derved? Er der en forældelsesfrist? Det fik vi ikke at vide i går, men det skal vi have undersøgt.

Et punkt, som slet ikke blev berørt i går omkring udleveringsloven, er spørgsmålet om grundlovens § 63. Det er min bestemte opfattelse, at en beslutning om udlevering er en afgørelse, der ifølge grundloven kan indbringes for en dansk domstol, men det skal vi også lige have helt styr på.

Noget af det, der interesserer os i SF overordentlig meget, er medvirkenbestemmelserne. Medvirkenbestemmelserne, forsæt til en med-

virken, som ligger i de bestemmelser i lovforslaget, er meget, meget vidtgående. Forsæt til brandstiftelse er udlevering af en æske tændstikker til en, man ikke helt kan udelukke kan finde på at sætte ild på, sådan kort fortalt. Dolus eventualis, ske, hvad der vil. Det er en udvidelse af forsætbegrebet, der efter min bedste overbevisning ligger i den her medvirkenbestemmelse, og det er relativt langt at gå efter min opfattelse.

Ifølge Jørn Vestergaard i går er der en anden opfattelse i Norge af, hvor langt man behøver at gå. Det norske forslag om tilsvarende forsøg på at gennemføre såvel EU-rammeafgørelsen som FN-resolutionen har tilsyneladende en anden formulering. Det skal vi dyrke i Retsudvalget.

Noget af det, som jeg også synes kunne være interessant, er, om man, i og med at man får retten til at indsamle penge til en given solidaritetsbevægelse i udlandet, på forhånd kunne få en sådan dobbeltgodkendelse. Får man godkendelse til at indsamle penge til en bestemte organisation, betyder det så også, at man under alle omstændigheder er uden for alt det, der ligner § 114?

Kl. 14.00

Noget andet er spørgsmålene om ytringsfriheden. Den begrænses jo – det fandt vi jo meget nøje ud af i går – fordi fladen er større. Det må vi kigge på. Hvad bliver konsekvensen dér?

Der er en gråzone, der går fra, at en legitim stat bliver illegitim, fordi der kommer diktatur, til, at den demokratibevægelse, der ønsker at fastholde staten som legitim, går i gang. Hvor-når må denne bevægelse gå i gang med at arrangere solidaritetsarbejde verden rundt?

Professor Henning Koch kom med et forsøg på at definere, hvor grænsen går mellem den illegitime og den legitime stat. Hvor grænsen går mellem terrorisme kontra det, han kaldte den kvalitative værdistat. Vi skal prøve at se, om vi ikke kan anvende professor Henning Kochs definition og så putte den ind i § 114, således at man ved, hvad det er, man i givet fald bliver dømt for, hvad det er, man under alle omstændigheder skal undgå at begå af kriminalitet for ikke at blive dømt efter § 114.

Mit indlæg her handler ikke om, at SF er en del af den såkaldte bekymringsindustri. Det handler heller ikke om, at vi deltager i et hylekor. Det handler heller ikke om, at vi på nogen måde vil beskytte folk, der agter at begå terrorisme. Det handler i korthed om, at vi er ret tilfreds med at leve i et demokratisk samfund. Faktisk mener vi det så alvorligt, at den type samfund